

CHƯƠNG 11

Mẹ à, uống hết ly thuốc này rồi con gọt cam cho mẹ ăn. Mẹ nhé!

Lần nào cũng vậy, thay ông Thành đem cơm đến bệnh viện, Vĩnh Cơ không vội bước vào ngay, anh thích trộm nhìn Tử Ân săn sóc bà Thơ qua ô cửa kính.

Vì sao lại thích? Vĩnh Cơ cũng hong biết nữa. Anh chỉ biết lần đầu mình trộm nhìn cô là vì quá tò mò. Anh muốn nhìn xem Tử Ân làm cách nào để gần gũi bà Thơ Dù muốn dù không bà vẫn là người đang lâm bệnh ngặt nghèo. Với cô vẫn là người dung nước lã.

Không chút ghê sợ, không chút ngập ngừng, Tử Ân đã chăm sóc bà bằng tất cả tấm lòng. Hơn cả một người con hiếu thảo, cô lo lắng cho bà từng bữa ăn, giấc ngủ chu đáo, tận tình không chút khó chịu nào.

Nhìn bà Thơ riu rít ban cô, hồi phục từng ngày thấy rõ, anh phục Tử Ân lắm. Anh biết cô đã không màu mè đóng kịch. Cô đã thật sự yêu thương bà bằng trái tim nhân hậu của mình. Mấy ngày theo cô, Vĩnh Cơ biết mình đã thực sự nhảy vào cuộc. Bỗng trở nên một thành viên trong câu chuyện, anh lãnh phần đem cơm đến bệnh viện cho bà Thơ với Tử Ân. Ông Thành không thể thường xuyên ra vào bệnh viện, làm bà Tường tìm đến không hay.

Chính Tử Ân đã giúp anh tìm ra một đức tính quý báu của người Việt Nam mà anh đã vô tình đánh mất trong những ngày trên đất Mỹ, đó là sự quan tâm giúp đỡ mọi người.

Quan tâm và được quan tâm không phải là điều phiền phức như từ trước nay anh vẫn nghĩ. một gia đình sẽ trở nên đầm ấm và hạnh phúc hơn nhiều khi mọi người biết quan tâm đến công việc của nhau hơn.

Chẳng bù trên đất Mỹ, với nhịp sống sôi cuồng thói công nghiệp, có những cặp vợ chồng một tuần liền chưa một lần mở miệng nói với nhau lời nào cả. Như một guồng máy đã lên sẵn chương trình, cứ thế mà hành động.

Tử Ân cũng không hẳn là hậu đậu, vô tích sự đâu. Những ngày gần cô, Vĩnh Cơ đã phát hiện thêm nhiều điều ở cô thú vị lắm. Giữa đám trẻ mồ côi, tàn tật và cạnh những người già bệnh hoạn, cô như linh hoạt hẳn lên. Mát hết vẻ vụn vè, cô như nàng tiên giữa mảnh đời khốn khổ. Lắng nghe, chia sẻ và an ủi. Cô biết xoa dịu những niềm đau, tặng cho họ những niềm vui sống. Dù nhỏ nhoi, ít ỏi, dù chỉ là những nụ cười, nhưng thế gian này, Vĩnh Cơ biết, không mấy người làm được như cô.

Mẹ à! Mẹ đói bụng chưa? Để con ra xem coi Vĩnh Cơ lên rồi chưa mẹ nhé? - Giọng Tử Ân chột vang làm Vĩnh Cơ bàng hoàng chột tỉnh. Không để cô phải bước ra, anh vội đẩy nhanh cánh cửa.

Ồ! Vĩnh Cơ đến rồi mẹ à.

Tử Ân reo vui lên mừng rỡ. Cô chạy lại đón anh, cười tươi như hoa hàm tiếu, để Vĩnh Cơ phải dừng chân ngơ ngác:

- Quái! Tử Ân hôm nay sao đẹp thế?

Hôm nay anh cho mẹ con tôi ăn gì vậy?

Giàng lấy chiếc giỏ, Tử Ân mới nhận ra anh đang nhìn mình chăm chú. Cô như thẹn, kêu lên:

- Anh làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?

À... Ồ... - Chớp mắt, Vĩnh Cơ lúng túng, anh vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nào khiến Tử Ân rực rỡ khác thường.

Bây giờ con đã tin mẹ rồi chưa hả? Bạn trai của con nhất định sẽ bất ngờ mà!

Chống tay ngồi xuống, bà Thơ như tự hào với kỳ tích của mình. Tử Ân quay đầu lại giã nãy kêu lên:

- Mẹ. Vĩnh Cơ không phải...

Chối làm gì - Vĩnh Cơ chột cắt ngang lời - Bác đã nhìn ra thì cứ nhận luôn đi. Có gì mà mắc cỡ?

Anh...

Đôi đồng tử mở to kinh ngạc, Vĩnh Cơ cũng ngạc nhiên cho mình quá. Sao tự nhiên lại nhận? Có lẽ anh tốt bụng muốn giúp bà Thơ may khỏi bệnh đây. Anh nhủ thầm - Lời mình nói sẽ làm bà hy vọng, hạnh phúc hơn.

Mái tóc và con người đôi khi quan trọng lắm - Bà Thơ phá tan không khí tĩnh lặng - Chỉ cần biết cách là sẽ làm cho mình đẹp lên gấp bội.

Mái tóc và y phục. Đúng rồi! Nghe bà nhắc Vĩnh Cơ mới nhận ra Tử Ân đẹp lên nhờ mái tóc tém cao và bộ đồ jean pat khiến cô như lớn thêm một chút, cao hơn một chút. Không như lúc trước, tựa đứa bé con.

Mẹ à! Hôm nay có nếp, ngon lắm, mẹ ăn đi kéo nguội.

Thẹn vì được khen, vì bỗng được nhận là bạn gái, đôi má Tử Ân ửng đỏ, bên lên bưng chén canh đến mời bà mà chân tay cô cứ cuống cuống, thừa thãi. Điệu bộ lúng túng của cô khiến Vĩnh Cơ thích thú. Thì ra Tử Ân cũng dịu dàng, nữ tính chẳng kém... Minh Thi.

Thôi đưa đây, mẹ khỏe rồi, để mẹ tự ăn - Đỡ lấy chén nẹp, bà Thơ cười tùm tùm - Vĩnh Cơ dường như... có chuyện muốn nói với con kia. Hãy ra ngoài nói thử xem.

Sao lại phải ra ngoài? - Tử Ân ngỡ ngác - Nói ở đây cũng được cơ mà!

Không nói ở đây được đâu - Bà nháy mắt với Vĩnh Cơ - Có phải vậy không?

Dạ phải. Ái! - Vĩnh Cơ vừa gạt đầu đã nghe hong mình nhói lên một cái đau. Quay lại, anh nhận ra đó là cái tay của Tử Ân Sao anh vô duyên, chẳng tế nhị chút nào vậy? Không sợ làm mẹ của tôi buồn sao?

Lần đầu tiên bị mắng là vô duyên, không tế nhị bởi một người dưới cấp nhưng Vĩnh Cơ không thấy giận chút nào. Chỉ buồn cười quá. Tử Ân đúng là ngốc. Ô, không phải, gọi là ngây thơ mới đúng.

Con coi đó! - Bà Thơ cũng bất ngờ mãi lâu sau mới lên tiếng:

- Sao lại mắng cậu ấy! Đúng là không để mẹ nghe được rồi, và dĩ nhiên là mẹ chẳng thấy buồn chút nào đâu.

Mẹ già rồi, xen vào chuyện tình yêu của tụi con làm gì chứ? Tình yêu! - Tử Ân la lớn - Không đâu mẹ à! Vĩnh Cơ chỉ là... giám đốc của con.

Giám đốc của con? - Bà Thơ ngỡ ngác - Thế cậu ấy không phải là bạn trai của con ư?

Không phải - Tử Ân lắc đầu - Mẹ hiểu lầm rồi. Anh ta chẳng yêu con, chỉ toàn mắng con thôi.

Tử Ân! - Tái mặt, Vĩnh Cơ kéo áo cô ra hiệu ngầm nhắc cô nhớ đến thân phận hiện tại của mình. Nhưng, như chú gà con hăng máu. Tử Ân không nhin được, kể luôn một hồi chuyện mình tình cơ gặp anh ở sân bay Rồi tất cả diễn biến về sau thế nào, cô đều nhất nhất kể cho bà Thơ nghe tất cả?

Hết rồi! Nghe cô kể tội mình mà Vĩnh Cơ rầu nát ruột. Không phải sợ bà trách. Giận vì... quá thật, giờ ngẫm lại, anh thấy mình toàn mắng cô vô lý cả. Anh chỉ sợ công lao của mình, ông Thành và Tử Ân sẽ tan thành mây khói. Bà Thơ dang vui vẻ, yêu đời, bình phục, sao cô lại có thể làm bà buồn lòng vì câu chuyện trẻ con?

Cô quên mất hiện tại trong trái tim bà, cô là đứa con yêu nhất đời của bà ư? Nghe con mình bị đối xử tệ như vậy, người mẹ nào không xót xa, ray rứt?

Nào ngờ nghe xong, bà chẳng những không cười mà còn phá ra cười lớn:

- Có chuyện đó thật sao? Ôi! không tin là không được mà.

Đúng là số phận đầy đũa đưa đất trời xui khiến. Lá rụng về cội... quả không sai.

Hả? - Nghe bà nhắc, Tử Ân mới giật mình chợt nhớ. Tái mặt, cô quay nhìn Vĩnh Cơ cầu cứu.

Hừ! - Giận dữ, anh quay sang hướng khác hằm hằm. Chuyện đến mức này rồi, Gia Cát Lượng cũng chưa chắc nghĩ ra cách kịp.

Muốn gây lăm phải không? - Bà Thơ lại vui vẻ - Ồ không, ta nói lộn rồi. Vĩnh Cơ có phải cháu muốn mắng cho Tử Ân một trận về cái tội làm phiền ta lăm phải không? Nếu có thì xin mời. Cháu cứ lôi cô thư ký ngu ngốc này ra ngoài mắng cho một trận rồi sa thải ngay đi.

Như chỉ chờ có thế, Vĩnh Cơ lập tức ùng ùng đứng dậy, nắm tay Tử Ân lôi nhanh ra cửa. Đúng là không nhịn nổi nữa rồi.

Tử Ân! - Ra tới huê viên, chắc chắn không bị bà nghe thấy, Vĩnh Cơ mới gom hết sức mình hét lớn - Đến bao giờ thì cô mới thôi không làm những cuyện ngu ngốc chứ? Bao công sức đổ ra, vừa có chút thành tựu, giờ vì cô tiêu tan ca?

Nhưng... tôi có nói gì đâu...

Tử Ân râm rút khóc:

- Chỉ kể chuyện của anh với tôi thôi, đâu liên quan đến bác Thành.

Không liên quan... Hừ! - Vĩnh Cơ trừng đôi mắt - Vậy cô có biết mình vừa làm cho trái tim mẹ mình tan nát không? Tại sao tôi đã nhận cô là... bạn gái cho bà được hài lòng, cô lại kể là bị tôi ngược đãi? Cô thích làm cho bà Thơ đau khổ, thật vọng, buồn rầu lâm bệnh chết phải không?

Không có! - Trời ơi, sao tôi ngu quá. Vĩnh Cơ, anh mắng nữa đi, đánh tôi cũng được, cho văng cục ngu đi.

Nhìn Tử Ân hối hận, đau khổ về việc mình làm, Vĩnh Cơ không nở mắng, anh hạ giọng đi một chút:

- Đánh cô, mắng cô thì giải quyết được gì? Cũng may là... lúc này kịp thời dừng lại. Không thì... chẳng biết hậu quả như thế nào rồi.

Nhưng biết tôi bị anh ngược đãi, mẹ chắc sẽ đau lòng lắm - Tử Ân rầu rĩ - Tôi sợ bệnh của mẹ lại nặng lên.

Cho bỏ cái tật nói bậy đi - Vĩnh Cơ lườm cô một cái, anh chợt nghĩ ra một cách - Bây giờ nếu muốn cho bác vui lên, chỉ còn một cách thôi.

Cách gì? - Tử Ân mau mắn.

Vĩnh Cơ nói nhanh:

- Đó là làm niềm mong muốn của bà trở thành sự thật.

Nhưng... làm sao biết mẹ muốn gì? - Tử Ân ngây thơ Vĩnh Cơ đành phải nói huyet toẹt ra:

- Bác muốn chúng ta yêu nhau đó, ngốc ạ!

Yêu nhau! - Mắt Tử Ân chớp chớp. Vĩnh Cơ gật đầu.

Phải. Để cứu vãn tình hình, tôi và cô đành phải giả yêu nhau Nhưng mẹ chẳng tin đâu - Tử Ân cắn cắn ngón tay - Tôi vừa kể với mẹ là anh ngược đãi, mắng chửi tôi, sao bây giờ lại yêu nhau được?

Thì bảo rằng... Tại lúc ấy tôi chưa hiểu cô, lại bực bội vì chiếc vali bị mất nên mới cau có thế. Bây giờ... gần gũi lau, tôi mới phát hiện ra cô có nhiều tính tốt nên... Từ ghét chuyển sang yêu.

Nhiều tính tốt... Tử Ân gật gù - Nhưng nếu mẹ tôi hỏi tính gì thì tôi nói là sao?

Thì... cô cảm thấy mình tốt thế nào, nói thế ấy! Lẽ nào, tốt chỗ nào cô cũng không biết ư? - Vĩnh Cơ gất gông. Tử Ân lắc đầu:

- Không! Thật đấy. Tôi chỉ thấy mình ngu ngốc, hậu đậu và vụng về thôi.

Thì..

Vĩnh Cơ đành phải nói - Bảo là tôi khâm phục tâm hồn cô nhân hậu, thích tính chịu khó, biết hy sinh và quan tâm người khác. Và... cũng tự tôi phát hiện ra cô... xinh đẹp nữa.

Thật không? - Tử Ân nhoẻn cười ngay.

Vĩnh Cơ nhăn mặt:

- Đã bảo là đóng kịch, thật bao giờ chứ?

Ừ hén! - Tử Ân xụ mặt ngay xuống rồi chợt nói - Nhưng... đóng kịch tôi không đóng được đâu. Lỡ như tôi yêu anh thật thì sao hả?

Thì...

Một luồng điện từ đầu chảy dọc xuống sống lưng, Vĩnh Cơ rùng mình nghe toàn thân nổi đầy gai ốc. Để trấn tĩnh, anh phải hét lên:

- Thật sao mà thật? Ngớ ngẩn quá.

Ừ thì ngớ ngẩn thật - Tử Ân cũng rùng vai phì cười. Ngu ngốc vẫn là ngu ngốc, sao cô lại có thể nghĩ ra một điều hoang đường thế? một người như Vĩnh Cơ sẽ chẳng bao giờ yêu được cô đâu.

Còn cô thì... cô yêu được anh không? Ồ không, nhất định là không! Lắc đầu nhanh, mà... Tử Ân bỗng nghe tim mình đập nhanh rộn rã, có cái gì là lạ, nao nao làm xao xuyên lòng cô quá!

À! Có chuyện này. Suýt tôi quên nói cho cô hay rồi đó - Vĩnh Cơ lại kêu lên, Tử Ân ngược mặt hồi hộp - một người bạn làm trong bệnh viện vừa cho tôi biết, có một đoàn bác sĩ nhân đạo của thế giới sẽ ghé vào Việt Nam mình làm việc trong một tuần. Họ là những bác sĩ tài giỏi nhất, chuyên giải phẫu thành công những ca phẫu thuật phức tạp. Cô hãy mau đưa Minh Kỳ đến đăng ký đi. May ra họ có thể chữa lành chân cho em ấy.

Thật à! Mắt Tử Ân bừng sáng lên rồi tối sầm đi lập tức:

- Nhưng đến nay tôi chỉ dành dụm được mười triệu thôi. Liệu có đủ không?

Chẳng những đủ mà còn dư nữa. Vĩnh Cơ phì cười:

- Đoàn bác sĩ nhân đạo này chữa không lấy tiền đâu.

Thật à! Đôi mắt Tử Ân lại bừng sáng lên. - Nếu vậy thì số tiền mười triệu đó tôi sẽ tặng hết cho các em.

Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người ta! Lờm Tử Ân một cái, Vĩnh Cơ không biết mình trách hay khen cô nữa. Chỉ biết là... càng lúc càng hiểu cô nhiều hơn thôi...

Minh Kỳ vào phòng khám được nửa tiếng rồi. Chỉ mới là khám bước đầu, làm các xét nghiệm cần thiết để đoán bệnh thôi. Vậy mà Tử Ân đã sợ xanh mặt. Không dám đi đâu cả, cứ ngồi yên trước phòng khám chấp tay thành kính, cô nguyện cầu từ Ngọc Hoàng Đại Đế, đến tất cả quý thần thiên địa, hãy phù hộ cho Minh Kỳ, cho em có thể trở lại bình thường, hoà nhập vào cuộc đời.

Thái độ của cô đã tác động đến Vĩnh Cơ không ít. Đã mang tiếng trầm tĩnh thế, mà anh cũng đứng ngồi không yên, nôn nóng đi tới đi lui như cái đèn cù.

Cuối cùng, vị bác sĩ cũng bước ra sau cánh cửa. Tử Ân chạy lại ngay, nôn nóng hỏi, nhưng nhìn mặt cô nghếch ra, Vĩnh Cơ biết cô chẳng thể nào hiểu hết những gì bác sĩ vừa giải thích. Mím cười, anh bước lại chọc cô khi vị bác sĩ vừa đi:

- Ông ta nói gì thế? Chân Minh Ky có hy vọng gì không?

Ông ta nói nhanh quá, tôi chẳng hiểu gì cả. Tử Ân buồn bã cho hai tay vào túi áo, Vĩnh Cơ bước đến cửa sổ:

- Năn nỉ tôi... có thể biết được chút ít đây.

A! Phải rồi - Tử Ân chạy vội đến bên cạnh anh:

- Sao tôi lại quên được chứ. Tiếng Mỹ của anh giỏi lắm. Anh nghe được gì rồi, nói cho tôi nghe với.

Vĩnh Cơ ngược mặt nhìn trời.

Năn nỉ đi...

Thì năn nỉ... Tử Ân đưa tay vuốt ngực anh:

- Nói đi... rồi anh muốn ăn gì, tôi bao cho.

Một châu ở nhà hàng "New World" cô chịu nổi không? Vĩnh Cơ tiếp tục đùa dai. Tử Ân gật đầu ngay không do dự.

Chịu, chịu mà...

Vậy thì nghe đây... - Vĩnh Cơ thích thú nhìn vào đôi mắt cô mở lớn:

- Bác sĩ bảo về đốm đen trên mặt Minh Ky có thể chữa khỏi.

Thế còn chân? Tử Ân nôn nóng - Dù sao chân cũng quan trọng hơn. Vĩnh Cơ buông từng tiếng:

- Còn chân thì không cần chữa.

Bác sĩ chạy rồi ư? Tử Ân nghe chân tay rã rời. Vĩnh Cơ lắc đầu:

- Không phải thế! Không cần chữa vì chân của em cô hoàn toàn không bị liệt.

Tôi không hiểu. Tử Ân nhú mày. Vĩnh Cơ thở phào ra:

- Thật ra thì tôi cũng không hiểu. Rõ ràng là Minh Kỳ không đi được. Nhưng tại sao bác sĩ lại bảo chân em ấy không hề bị liệt. Đi không được chẳng qua là bị tâm lý ức chế... Tại sao bị tâm lý chứ? Bác sĩ có làm không? Lúc này cô có khai là Minh Kỳ bị liệt từ lúc mới sinh ra không hả?

Minh Kỳ không bị liệt từ lúc mới sinh. Từ Ân lắc đầu - Đến 4 tuổi em mới trở nên như vậy.

Bốn tuổi... - Vĩnh Cơ chớp mắt. Từ Ân gật đầu:

- Phải, tôi vẫn còn nhớ rõ, vì lúc đó tôi đã 8 tuổi rồi. Chân em bình thường lắm.

Thế sao bốn dung bị liệt?

Vì... vì sao nhỉ? - Từ Ân gõ vào chán mình cố nhớ - Thật là lạ. Đúng là... Minh Kỳ chẳng bị bệnh gì. Ngủ một đêm thức dậy rồi bị liệt luôn.

Kỳ lạ thế? - Vĩnh Cơ lạ lẫm:

- Cô thử nhớ lại đi... trước ngày chân em bị liệt có xảy ra biến cố gì không?

Biến cố... - Từ Ân nhú trán:

- Chẳng có biến cố gì. À, chỉ có một chuyện nhỏ, rất nhỏ thôi. Đó là chuyện Minh Kỳ tát tai Nhã Tuấn vì nị thằng bé kêu lên trên chộc gọi em là ong kẹ. Lúc đó, vì chỉ thấy Minh Kỳ tát Nhã Tuấn mà không hiểu rõ sự việc, nên tôi đã giận Minh Kỳ, còn dọa là sẽ bỏ nó, không thương nó nữa rồi dắt Nhã Tuấn sang chỗ khác.

Sáng hôm sau, khi sơ vào kêu các em dậy tập thể dục thì... đã thấy Minh Kỳ nằm bất động trên giường, không đi đứng được. Cô sợ quá vội chạy đi kêu bác sĩ, tôi cũng quên mất cơn giận, đến bên em thăm hỏi.

Chuyện chỉ có vậy thôi ư? Vĩnh Cơ như thất vọng. Từ Ân gật đầu cùng lúc Minh Kỳ đẩy xe lăn ra tới. Thấy hai người mãi mê bên cửa sổ chuyện trò, nó gọi to:

- ANh Vĩnh Cơ, chị Từ Ân, hai người mê tâm sự, quên mất em rồi phải không?

Đâu có - Từ Ân quay trở lại ngay - Thế nào hả?

Minh Kỳ chìa ra một xấp toa.

Em đã thấy được kết quả xét nghiệm máu, chụp X quang và điện tâm đồ. Bác sĩ bảo ngày mai sẽ tiến hành phẫu thuật cho em. Ngưng một chút Minh Kỳ khoe thêm:

- Ông còn nói, sai khi phẫu thuật xong, mặt em sẽ không còn xám như quý nữa.

Hay lắm - Tử Ân nắm lấy tay Minh Kỳ vui vẻ:

- Thế còn chân em? Bác sĩ có bảo sẽ dùng cách gì chữa khỏi không.

Em không chữa chân đâu. Mặt Minh Kỳ sa sầm. Ngõ thẳng bé thất vọng vì hiểu lầm lời bác sĩ, Vĩnh Cơ an ủi:

- Sao không chữa chứ? An tâm đi, nhất định chân em sẽ đi được một ngày gần đây thôi.

Em sẽ không đi được. Không bao giờ đi được cả - Như bực tức, Minh Kỳ vội đẩy xe sang hướng khác. Tử Ân vội đuổi theo.

Minh Kỳ, em đừng giận. Vĩnh Cơ nói thật, chân em sẽ được chữa khỏi mà...

Đứng yên, không đuổi theo chị em Tử Ân. Vĩnh Cơ lạ lùng với phát hiện của mình. Chân Minh Kỳ đúng là không bị liệt. Bởi hai chân em phát triển rất đều, tựa như người bình thường vậy. Còn nữa, thái độ Minh Kỳ rất lạ khi nhắc đến hai từ "đi được". Em dường như không vui khi được chạy chữa mà còn tỏ ra sợ sệt, trốn tránh nữa. Nhưng tại sao lại như vậy? Vĩnh Cơ tin một khi tìm được nguyên nhân, việc chữa trị chân cho Minh Kỳ không khó nữa.

Cháu lại ra ngoài hả?

Như cố tình chờ sẵn, vừa thấy Vĩnh Cơ bước xuống lầu là bà Tường đứng dậy khỏi ngay.

Dạ - Vĩnh Cơ gật đầu cười vui vẻ:

- Hôm nay bác và bà nội không dạo phố một vòng như thường lệ sao?

Ta cố tình chờ cháu đó. Đưa tay chỉ vào chiếc ghế, bà Tường ngụ ý bảo anh ngồi. Rằng câu chuyện bà sắp nói với anh dài lắm đó. Đừng trách bác tò mò, chẳng qua bác muốn quan tâm đến cháu thôi. Dạo này có chuyện gì mà bác thấy cháu đi đâu vậy?

Da... - Không thể để bà biết chuyện của ông Thành và bà Thơ, Vĩnh Cơ lúng túng. Còn chưa tìm được lý do đã nghe bà vui vẻ:

- Có phải cháu đã có bạn gái rồi không?

Da... - Lại chỉ biết gãi đầu lúng túng. Bà đập tay xuống vai anh thân mật;.

Cô gái nào mà tốt phước vậy? Mau khai thật bác nghe. Đừng hòng giấu! Lúc sáng, bác đã được ba má cháu cho biết ý định chính sang Viet Nam lần này của cháu rồi. Chẳng phải vì công ty thép của bác đâu, mà vì... người vợ tương lai của cháu thôi. Sao hả? đã chiêm được cô nào rồi, còn chưa đưa về nhà ra mắt?

Da... - Vĩnh Cơ lại cười trừ. Lấy vợ... suýt nữa thì anh quên bém ý định to lớn của mình rồi: Về Việt Nam tìm vợ. một cô vợ tuyệt vời với đầy đủ tam tòng tứ đức dẫu chẳng thấy, tối ngày anh chỉ biết loanh quanh với Tử Ân thôi.

Nói đi hả? Cháu đã tìm được chưa? - Bà Tường lại lên tiếng giục. Vĩnh Cơ lắc đầu:

- Vẫn chưa ạ!

Vậy thì... mắt bà chợt sáng lên:

- Để bác giới thiệu cho cháu nhé. Minh Thi đó, cháu thấy nó thế nào?

Minh Thi... - À! Bây giờ Vĩnh Cơ mới nhớ ra, cạnh bên mình không chỉ có Tử Ân thôi. Còn Minh Thi nữa.

Cháu nói đi Minh Thi ra sao hả?

Cô ấy đẹp, dịu dàng... - Vĩnh Cơ nói đúng theo cảm nhận của mình:

- Thông minh, duyên dáng, lịch thiệp, tài giỏi và đầy nữ tính.

Không chỉ thế, nó còn giỏi nữ công gia chánh lắm. Thêu thùa, may vá, nấu ăn cái gì cũng khéo cả - Bà Tường nói như khoe:

- Nếu chưa chọn được ai, cháu hãy chọn nó đi. Bác nói thật, không phải vì Minh Thi là cháu mà bác nói tốt nó đâu. Nó đúng là cô gái đầy đủ công dung ngôn hạnh, lại xuất thân từ một gia đình danh giá, đúng yêu cầu cháu đặt ra Không sai. Vĩnh Cơ cẩn nhẹ môi thắm công nhận lời bà Tường. Minh Thi đúng là cô gái vẹn toàn không chê vào đâu được. Từ ngày công ty bước vào hoạt động, cô đã chứng tỏ được khả năng của mình. một thư ký tuyệt vời. Dễ khe khắt, nguyên tắc như anh cũng không sao tìm được lỗi làm nào chê trách.

Đẹp, giỏi, thông minh, hội đủ các yêu cầu anh đã đặt ra... nhưng Vĩnh Cơ nghe ngạc nhiên cho trái tim mình quá, nó đứng đưng không rung động chút nào. Thì ra, tình yêu cũng có nguyên tắc riêng. Nó không dễ dàng phục tùng lý trí đâu Đồng ý nhé! thấy Vĩnh Cơ cứ lặng yên, bà ngỡ anh đã thuận lòng, vui vẻ nói:

- để bác giúp cháu hẹn Minh Thị Tối mai tám giờ tại nhà bác nhé!

Dạ không... không được đâu - Như sực tình, Vĩnh Cơ vội lắc đầu. Bà Tường phật ý:

- Coi cháu đó, bộ còn chê Minh Thị hả?

Cháu không chê nhưng chẳng biết nói sao, Vĩnh Cơ tìm đường lảng tránh:

- Thôi trễ rồi, cháu phải đi đây. Chào bác.

Nói xong, anh đứng dậy bước đi ngay như trốn chạy, không hay sau lưng mình, nép sau bức bình phong, người đẹp Minh Thị vừa đánh rơi khỏi mắt giọt lệ buồn. Giọt lệ đầu tiên của cô gái có trái tim kêu hẫnh.

Sao trễ vậy?

Vừa bước xuống xe, chưa kịp hết bản thân với những điều bà Tường gợi ý, Vĩnh Cơ đã bị Tử Ân hỏi ngay:

- Tôi chờ anh hơn nửa tiếng đồng hồ luôn đó. Bộ có chuyện gì hả?

Không có - Vĩnh Cơ lắc đầu - Đi chứ!

Khoan đã - Tử Ân bỗng ngập ngừng:

- Vĩnh Cơ, anh vào nhà tôi một lát có được không?

Được, nhưng làm gì? - Thởng ngạc nhiên, rồi Vĩnh Cơ cũng bước theo cô, lòng bồng náo náo nhớ đến ngày đầu gặp Tử Ân. Nhà chỉ có một cái đi vãng, vậy mà anh đành lòng dành ngủ, bắt cô phải nằm chèo queo dưới đất.

Anh ngồi đi - Tử Ân chỉ tay vào cái ghế rồi bấm cây quạt máy. một làn gió nhẹ nhàng lan tỏa. Vĩnh Cơ hài lòng đảo mắt nhìn quanh.

Cuộc sống Tử Ân vẫn thế. Giản đơn, mộc mạc dù hiện tại với mức lương cô có thể sắm chút tiện nghi, cải thiện cho cuộc sống Thoa?i mái hơn.

Anh uống đi - Tử Ân lại chìa ra trước mắt anh ly cốc tai thật ngon lành. Quái, có chuyện gì mà Tử Ân sẵn đón anh dữ vậy?

Vĩnh Cơ à... - bẻ bẻ mấy ngón tay, Tử Ân cười tùm tùm rồi đột ngột chìa ra một gói giấy to:

- Tặng cho anh đó.

Sao lại tặng tôi? - Vĩnh Cơ ngỡ ngác. Chu môi.

Tử Ân như thu hết can đảm vào lòng:

- Chuyện là... tôi thấy anh mấy ngày qua giúp đỡ tôi nhiều quá. Lòng tôi rất cảm kích và cũng rất biết ơn anh. Không biết lấy gì đền trả, tôi có chút quà mọn, mong anh đừng từ chối.

Ra thế, Vĩnh Cơ thờ phào ra nhẹ nhõm. Anh nhận món quà. Khách sáo:

- Bày đặt làm gì!

Anh mở ra đi - Tử Ân lại kêu:

- Coi có thích không? Nếu không thích tôi sẽ đổi cho anh món khác.

Lại thế! Vĩnh Cơ thấy buồn cười. Ai đời tặng quà rồi lại còn cho đổi lại, làm như hàng khuyến mãi không bằng.

Anh cười gì vậy? - Tử Ân chăm chú nhìn vào mặt Vĩnh Cơ Không có - Lắc đầu, anh mở tung lớp giấy hoa được gói vụng về rồi sững ra bất động: đẹp không thể tưởng!

Anh thích không? - Tử Ân hỏi hộp hỏi.

Thích lắm - Vĩnh Cơ xỏ tung những món quà bằng lên xuống mặt đi vắng:

- nhưng sao nhiều thế này? Mà... dường như là đồ con gái?

Phải rồi. - Tử Ân nhặt từng món lên giảng giải:

- Hai cái áo và hai chiếc khăn quàng cổ này tôi gửi tặng cho mẹ và em gái của anh. Riêng phần ba của anh chỉ có chiếc nón trùm đầu này thôi. Gấp quá, tôi không kịp nghĩ ra... phải tặng cho bác trai món gì ca?

Quà cho mẹ và Susan ư? - Vĩnh Cơ ngạc nhiên nhìn hai chiếc áo lên lấp lánh kim tuyến được đan rất cầu kỳ:

- Sao cô biết?

Tôi hỏi bác Thành thôi - Ngồi xuống đi vắng, đánh đong đưa đôi chân, Tử Ân cười nhắm cả đôi mắt lại:

- Không chỉ thế, tôi còn hỏi luôn cả số đo, kích cỡ... nên anh không phải sợ áo bị chật đâu.

Nhưng những thứ này đắt tiền lắm. Để tôi gửi trả lại Tử Ân nhé! - Vĩnh Cơ nghe áy náy. Quà thật, mình cũng vô tình lắm, sang Việt Nam bao lâu mà không hề nghĩ đến việc mua quà tặng cho mẹ và Susan.

Không đắt đâu - Tử Ân lắc đầu:

- Thật đó, vì đúng là tự tay tôi đan mà.

Tự tay cô đan? - Vĩnh Cơ nghe như một chuyện hoang đường:

- Cô biết đan sao?

Biết - Tử Ân gật đầu:

- Hồi còn ở trại mồ côi, mấy sơ dạy tôi đan. Anh coi có được không hả?

Đẹp lắm - Cầm chiếc áo lên, Vĩnh Cơ nhìn kỹ mỗi đan. Thật khéo, thật đều. Hẳn Tử Ân đã đặt hết tinh thần vào đấy:

- Cả nhà tôi sẽ thích món quà của cô lắm. Nhưng tại sao lại tặng quà cho nhà tôi hả?

Vì anh đã quan tâm đến em của tôi - Tử Ân nói ngay, không suy nghĩ - Nên tôi muốn quan tâm một chút đến gia đình của anh thôi.

Thế còn tôi... cô không tặng quà gì sao? - Vĩnh Cơ như bị phật lòng.

Tử Ân cắn môi giây lâu rồi khẽ nói:

- Có... Tôi có làm cho anh một món quà nhưng không dám tặng.

Sao thế?

Anh khó quá, tôi sợ anh chê.

Không đâu... - Vĩnh Cơ nôn nóng - tôi không chê đâu, là quà gì?

Là một chiếc áo khi bằng lên - Tử Ân cúi xuống sàn đi văng lấy từ trong thùng giấy ra một chiếc áo khoác bằng dạ đen; - Anh mặc thử xem coi có vừa không?

Ôi! - Vĩnh Cơ xỏ vội tay vào rồi ngẩn người ra ngơ ngác. Sao Tử Ân lại đan vừa thế? Ôm khít người anh như có đo vậy nhỉ? Được không anh? - Tử Ân lo lắng. Vĩnh Cơ lắc đầu. Cô như quýnh lên.

Chật hả? Ở chỗ nào để tôi nói ra cho...

Nói đùa thôi. - Vĩnh Cơ chợt phá ra cười.

Vừa lắm, đẹp lắm. Cảm ơn Tử Ân nhé.

Anh quý - Đập mạnh tay lên vai anh, Tử Ân thở phào ra:

- Làm người ta hết hồn à!

Tử Ân vừa nói gì thế nhỉ? Vĩnh Cơ ngỡ mình nghe lầm. Có phải cô vừa mắng anh là quý, và thân mật đập vai anh? Đưa mắt nhìn sang, anh thấy cô cũng chết lặng người, hết hồn vì thái độ quá tự nhiên của cô đối với anh..